

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2021. november 14-én.

Ézsaiás próféta könyve 8. rész 5-8. verse: „Még ezt is mondta nekem az Úr: Mivel megvetette ez a nép a Silóah csendesen folydogáló vizét, és Recínnek meg Remaljá fiának örül, azért rájuk zúdítja az Úr az Eufrátesz hatalmas és nagy vizét, Asszíria királyát teljes hatalmával. Mindenütt kilép medréből, és elárasztja mindenütt a partjait. Betör Júdába, végigzúdul rajta, és nyakig ér. De ha kiterjesztett szárnyaival szélteben ellepi az országot, „velünk lesz az Isten”!”

Kedves Testvéreim!

Július végén a mátraházai gyülekezeti táborban az egyik este arról beszélgettünk, hogy milyen jövőképet rajzolhat meg magának a tatai gyülekezet. Arra az alapkérdésre kerestük a választ, hogy amikor gondolkodunk a missziókról, a szeretetszolgálatunkról, az intézményeinkről, az istentiszteleteinkről, és a gyülekezet életének minden egyes részletéről, akkor mi az a kép, ami köré felépíthetjük a Tatai Református Gyülekezet vízióját? Az egyik kép, amelyik újra és újra előjött, az a víz képe volt. Olyan városban élünk, ahol, némi kis túlzással, mindenütt víz van. Sok helyen jelenik meg az, hogy Tata a vizek városa. Ugyanakkor a felolvasott evangéliumi részlet, amikor Jézus beszél a samáriai asszonnyal, szintén ebbe az irányba terelget minket, hogy a mi Megváltónk örök életre buzgó forrást tud adni nekünk. Az Ószövetségben pedig több helyen is előjön az a jellemző, hogy a mi Istenünk az élet forrása.

Amikor néhány nappal ezelőtt elém került Ézsaiás próféta könyvének ez a 8. része, akkor ismét felbukkant, de mondhatom képletesen azt is, hogy előtört a víz. Első ránézésre, vagy első hallásra legyintheznék is erre a próféciára és mondhatnánk, hogy semmi köze nincsen ennek hozzánk. Ott és akkor egy történelmi helyzetben hangzott el Isten üzenete. Megszólította a Jeruzsálemben lakókat, akik éppen háborús helyzetben voltak. Két másik ország támadta meg őket, Izráel és Arám. A júdaiak azonban nem Istenhez fordultak, nem Őt keresték meg, hanem egy nagyhatalmat, Asszíriát hívtak segítségül. Asszíria pedig elindult. Ez a folyam azonban nem tartóztatható vissza. Nem állítható meg. Annak a vize mindent maga alá temet. Izráelt is, Arámot is, de a segítséget kérő Júdát is. Senki nem képes annak a vizét megállítani, kivéve az Örökkévaló Istent.

Figyelmeztetésként szoktuk gyermekeinknek mondani: „ne játssz a tűzzel”. Isten pedig ebben a próféciában figyelmeztette az összes országot: „ne játssz a vízzel”. Nem vagy képes arra, hogy ellenállj neki. Valószínűleg életem végéig nem felejttem el azt a napot, amikor a dunaalmási parókiához mentünk homokzsákokat rakni az egyik árvíz alkalmával. A víz folyamatosan emelkedett, mi elképesztő tempóban töltöttük meg a zsákokat homokkal, és tettük az előírásnak megfelelően egymásra. Amikor felraktunk egy sort, akkor a víz mindig az előtte lévő sor magasságában volt. Újabb sort raktunk fel, és a víz egy újabb sort emelkedett. És ez így ment hosszú órákon keresztül. Minket is figyelmeztet ez a felolvasott igeszakasz, természetesen lelki értelemben: „ne játssz a vízzel”!

A víz ugyanis ebben a próféciában két ellentétes oldalra vonatkozik. Megjelenik a Silóah csendesen folydogáló vize, és megjelenik az Eufrátesz hatalmas folyamának a nagy vize. A Silóah vize volt az, amelyik Jeruzsálem városának a vízellátását biztosította, és így átvitt értelemben Isten gondviselését szimbolizálta. Az Eufrátesz folyója pedig Asszíria mindent elsöprő erejére utal.

A kérdés ott és akkor is az volt, és itt, a tatai református templomban is az, hogy melyik vizet tartjuk az életünk szempontjából fontosnak? A csendes vizet, amelyiknek látszólag nincsen ereje, vagy a zúduló folyómat, amelyik hihetetlen erővel sodor el mindent? Még konkrétabban úgy is feltehetem a kérdést, hogy Isten csendes gondviselésére bízom az életemet, és ahhoz fordulok oda újra és újra, vagy éppen a gazdagságnak, a hatalomnak, a pozíciónak, a pénznek a közelségét keresem, és attól várok minden megoldást? Nagyon kemény ugyanis ennek a próféciának a figyelmeztetése. A nagy folyam maga alá temet minket is. Ahogyan Kálvin János megfogalmazta: „Ha ugyanis pusztá emberi erőre építünk, és ha nekünk a nagy kincs-halmaz és a nagy tömeg ereje jelent segítséget, mi is csak azt a büntetést várhatjuk, amit itt hirdetett a próféta”.

Miről szól ugyanis ez az ítélet? Arról, hogy az Isten nélkül élő, az Isten nélkül tervező ember, az Isten nélkül élő és Isten nélkül tervező nép, sőt még tovább megyek, az Isten nélkül élő és Isten nélkül tervező keresztyénség el fog pusztulni. Amikor a vagyonban bízunk, amikor a hatalmasok segítségével bízunk, akkor az olyan, mintha az árvíz idején beszállnánk egy papírhajóba. Előbb vagy utóbb elsüllyedünk, és semmi menekvésünk nem lesz.

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2021. november 14-én.

Az Eufrátesz hatalmas vize ugyanis nem képes megtartóztatni, visszatartóztatni magát. A gazdagság, a hatalom nem képes megtartóztatni magát. A férfikörön vett főtémánknak, vagyis annak, hogy milyen a férfi a Biblia tükrében, a következő témája az önmegtartóztatás lesz. A Krisztus követő ember egyik legfontosabb tulajdonságáról van itt szó. De azt látjuk ebben a próféciaiban, hogy az Isten nélkül élő ember, nép, hatalom nem képes megálljt parancsolni magának.

Az elmúlt héten a pápai teológián beszélgettünk a tanártársaimmal, és az egyikük elmesélte azt az eseményt, ami a klímakonferenciára készülőkkel történt. Arra készültek, hogy végiggondolják, miként lehet a földünket minél jobban megóvni. Arra készültek, hogy végiggondolják, miként lehet az úgynevezett ökológiai lábnyomot kisebbé tenni. Az esemény előtt pedig elköltöttek többmillió dollárt egy olyan partira, ahová magánrepülőikkel, magánjachtokkal érkeztek a résztvevők. A gazdagság, a hatalom olyan, mint az Eufrátesz vize, nem képes magát megtartóztatni.

Ezzel szemben óriási kontrasztot jelent az, hogy Isten a hatalmas, a Mindenható képes csendes gondviselésé válni. Tudom, hogy még van két hét az adventig, de egy kis adventi ráhangolódásként gondoljuk végig, hogy Isten a hatalmas képes volt védtelen újszülöttként eljönni erre a földre. Az örökkévaló képes volt olyan testet magára venni, ami az idő korlátjába van zárva. A mindenható képes volt olyan életet végigélni, amiben benne volt a testi fájdalom, benne volt a gyötrelem, és benne volt a halál is. Hihetetlen biztatása ez ennek a próféciaának, hogy van egy olyan vízforrás, amelyik csendes, amelyik első ránézésre jelentéktelen, de mégis megtart minket az örök életre.

Ez pedig azt jelenti, hogy nem szabad a látványra adnunk. Nem szabad Istennel kapcsolatban sem első látásra véleményt alkotnunk. Hiszen az ebből a próféciaiból is látszik, hogy meg kell tanulnunk Isten kegyelmétől függeni. Akkor is, hogyha látszólag minden jól megy. Akkor is, hogyha látszólag minden rendben van. Amíg a földön élünk, az életünk akkor van igazán rendben, hogyha Krisztussal együtt élünk, hogyha az Ő forrásából iszunk, és így az örök élet részesei vagyunk, ami Isten kegyelméből lehet a mienk.

Ez az örökké tartó élet ugyanis magunktól nem érhető el. Nem jelentkezhetünk Jézusnál, hogy „Uram, add nekem az örök életet, mert én nagyon rendes keresztyén életet élek”. Nem mondhatjuk, hogy mi annyi mindenkinek segítettünk, hogy nekünk jár ez az örök élet. Mi megkaphatjuk az örök életet ajándékként. Pontosan úgy, ahogyan az erdőben, vagy más helyen lévő forrást sem mi készítettük el, ahogyan a forráshoz elérkező vizet sem mi pumpáljuk, hanem csak úgy előtűntünk van, és csak úgy ihatunk belőle. Isten ajándéka a vízforrás, és Isten ajándéka az örök élet forrása is.

A próféciaiban megjelenő képhez ugyanis csatlakozik egy ígéret. Lehet, hogy a hatalmas víz mindent elsodor. Lehet, hogy azt nem lehet visszatartani emberi erővel. De „velünk lesz az Isten”. Ez pedig a legszebb és legteljesebb előremutatás a mi Urunkra, Jézus Krisztusra. Amikor Ézsaiás próféta elmondta a Messiás eljövételével kapcsolatos jövődölést, akkor az az Újszövetségben mint beteljesedés jelent meg. Máté evangéliuma Jézus születéséről így ír: „Mindez pedig azért történt, hogy beteljesedjék, amit az Úr mondott a próféta által: „íme, a szűz fogan méhében, és fiút szül, és Immánuélnak nevezik majd” – ami azt jelenti: Velünk az Isten.”

Ez a legnagyobb ígéret. Ez az, ami újra és újra visszatér. Ezt kapta bátorításként Mózes, amikor Isten vezette a népet a pusztai vándorlásban. Ezt kapta ígéretként Józsué, amikor átvette a feladatot Mózesről. Ez az ígéret tért vissza újra és újra az Ószövetségben, és az Újszövetségben. Jézus elmondta, hogy ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az Ő nevében, ott jelen lesz közöttük. Amikor felment a mennybe, akkor ezt erősítette meg: „íme, én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig. A mi Urunk velünk van Jézus Krisztusban minden napon.

Kedves Testvéreim! Amikor most előttünk van ez a prófécia, és a víz jelképrendszere, akkor erősödjünk meg abban a hitünkben, hogy nekünk örök életünk van, amelyet megkapnak mindazok, akik hisznek a mi Urunk Jézus Krisztusban. Mert aki abból a vízből iszik, amelyet Jézus ad, soha többé meg nem szomjazik, mert örök életre buzgó víz forrásává lesz benne.

Ámen!